

med en vældig Kraftanspændelse og gjorde sig Uma-
ge for at synes ganske ligeegyldig.

„Vil du ha'e en Cigar?“ spurgte han, mens han
— helt svimmel — tænkte: Skulde Moder være
død?

„Tak, jeg skal ikke ryge,“ svarede Eberhard.

„En Bajer maaske?“

„Jeg har aldeles afvænnet mig fra spirituøse
Drikke. Det bekommer mig bedst. Og forresten
nyder jeg principmæssig aldrig noget udenfor Maal-
tiderne.“

Per smilte. Og skønt han i Grunden ikke selv
føjte nogen Trang til at drikke, hentede han en
Flaske Øl i sit Hjørneskab og trak den op.

„Ser du, jeg er nu saa barmhjertig at imøde-
komme Tørstens Krav ganske uden Hensyn til Klok-
keslettet,“ sagde han.

Eberhard sad lidt og drejede paa Paraplyen, mens
hans store, blege Øjne iagttog Broderen, der havde
anbragt sig paa den anden Side af Bordet og nu
hurtig skyllede et Glas i sig.

„Du er vist i den Henseende mere samvittigheds-
fuld, end det er nødvendigt,“ bemærkede han til-
sidst.

„Er det for at sige mig det, at du er kommen
her?“ begyndte Per straks i stridbar Tone.

Eberhard gjorde en ganske lille, afvisende Be-
vægelse med Haanden.

„Du veed, jeg blander mig aldrig i dine Anlig-
gender. — Det er af en ganske anden Grund, jeg nu
har søgt dig.“

Per vilde endnu ikke spørge, — vovede det paa
en Maade heller ikke. Han var overrasket over
sig selv, forstod ikke dette stærke Indtryk, som
den blotte Anelse om et Ulykkesbudskab fra Hjem-